

HYVÄT SUKUSEURAN JÄSENET

Aluksi muutama sananen sukuseuramme toiminnasta ja sen kehittämismahdollisuuksista, talvella pidetyn hallituksen kokouksenkin valossa. Sen jälkeen lyhyitä tuumauksia Suomen ja maailman menosta. Mukana seuraa myös Aamulehdessä maaliskuussa julkaistu Painiliiton puheenjohtaja *Tuomo Karilan* naseva haastattelu. Tuomohan palasi Uudesta Seelannista Suomeen alkuvuodesta, ryhtyi Painiliiton puheenjohtajaksi ja täytti 50 vuotta 7. huhtikuuta.

Onnittelut Tuomolle, ja samalla kaikille muille, joiden kohdalla tasaluku on täyttynyt tai tulee kuluvana vuonna täyttymään. Matrikkelia selaamalla havaitsee, että korkeahkon tasaluvun saavuttajia on runsaasti.

Seuran kuulumisista

Auringon ohelle eniten puheenjohtajaa lämmittänyt asia on ollut keskustelun viriäminen ja materiaalien lisääntyminen Facebook sivuillamme nyt kevään aikana. Sivulla on nyt tosiaan vipinää, joka syksyn kirjeessäni peräänkuulutin. Kiitokset Kaukolle, Outille ja kaikille muille, jotka ovat sivuja päivittäneet, ja yrittäneet viritellä myös keskustelua. Keskustelun syntyminen ottaa tietysti aikansa, mutta jostain on aloitettava. Facebook ryhmään on sen perustajien toimesta kutsuttu toistaiseksi 57 jäsentä, joista noin 40 on aktiivisia, tykkäämisistä päätellen. Nykyiset jäsenet voivat kutsua ryhmään uusia jäseniä sukulaisistamme. Sukulaispiiriä kannattaisi vielä haravoida, oletettavasti kaikkia Facebookin käyttäjiä ei vielä ole tavoitettu. Muilla kuin kutsutuilla ei ole sivuille pääsyä, joten siellä oleva materiaali ja keskustelut ovat "varmemmassa tallessa" kuin kaikille avoimilla kotisivuilla, joilla on tarkkaan harkittava, mitä siellä on tarkoituksenmukaista ja laillista julkaista.

Tässä samalla tiedoksi, että *Elämää Karilanmaan vaiheilta* - julkaisu on liitetty Kansallisarkistoon ja se liitetään myös Kansalliskirjaston kokoelmiin, osaksi kaikkea Suomessa ilmestynyttä kirjallisuutta.

Koska seuramme täyttää tänä vuonna 20 vuotta, ja seuran sääntöjen mukainen kalenterimme edellyttää seuraavaa yleistä kokousta vasta vuonna 2019, niin hallituksessa pohdittiin erillistä juhlakokousta kuluvalle vuodelle. Tästä kuitenkin luovuttiin, ja päätettiin huomioida tasavuodet vasta kesällä 2019 pidettävän sääntömääräisen kokouksen yhteydessä.

Mahdollisina kokoontumispaikkoina kesällä 2019 nousi esille kaksi toisistaan poikkeavaa vaihtoehtoa. Ensinnäkin, lähes kaikille meistä tuttu Matkailutila Surkeenjärvi Moxsin perukoilla, jossa seuramme aikoinaan perustettiin, ja jossa *surkeeta on vain nimi*, kuten Korpilahti -lehti jo vuonna 2009 kirjoitti. Sen nykyiseen tarjontaan voi tutustua oheisesta linkistä.

<http://www.matkailutilasurkeenjarvi.fi/>

Toisena vaihtoehtona nousi esiin Päijänneristely Jyväskylästä m/s Rhealla. Rhea on täyden palvelun tarjoava laiva, johon mahtuu 150 henkeä kerrallaan. Varmaan sekin on jo tuttu monelle meistä, ja minäkin pääsen tutustumaan siihen 30.6.2018, Ekberg-Tammivuori sukuseuran kokouksen yhteydessä. Rhean tarjontaan voi tutustua oheisesta linkistä.

<http://www.matkarhea.fi/index.php?id=5>

Hyvät jäsenet, ilmaiskaapa kantanne, kumpi olisi mieluisampi vaihtoehto, soittaen, viestiä laittaen tai Facebookin kautta. Oletan, että kun noin vetovoimaisista vaihtoehdoista on kysymys, niin kokouksen aika ja

paikka olisi varminta varata jo tämän vuoden loppupuolella. Joten antakaahan terveisiä, kumpi olisi mieluisempi vaihtoehto, vai pitäisikö harkita jotain muuta kokoontumispaikkaa.

Kahdenkymmenen eleytyn vuoden kunniaksi olisi perustelua käynnistää jotain hiukan merkittävämpää seuran tarkoitusten toteuttamiseksi, jotka ovat: *selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsenten keskuudessa*. Suvun vaiheiden ja historian selvittäminen on antoisa ja loppumaton työmaa, koska aina on mahdollista löytää jotakin uutta ja kiinnostavaa. Yleisesti tiedetään, että todennettuun historiaan perustuvat, kirjoittajan mielikuviuksella tarpeen mukaan täydennetyt tarinat henkilöistä ja tapahtumista ovat parasta polttoainetta myös perinteiden vaalimiselle ja yhteenkuuluvuuden tunteelle.

Matrikelista havaitaan, että meillä on varsin kattavat tiedot sukuumme syntyneistä ja kuolleista Matti Kallenpojasta (s. 13.3.1814, taulu 5) lähtien, vuoteen 2006 saakka, ja esitystä elävöittävät lukuisat pienet tarinat sekä valokuvat. Matrikelista erillistä, kirjoitettua suorasanaista tekstiä, ja erinomaista sellaista, on tietojeni mukaan kuitenkin vain Wilhelm -> Kalle Arthur (Arttu) sukuhaarasta.

Hallituksen kokouksessa pohdimme alustavasti että, varmaan muidenkin sukuhaarojen hallussa on materiaalia ja muistitietoa, josta voitaisiin, haastatteluja hyödyntäen, koota keskeisiin henkilöihin ja tapahtumiin ankkuroitava sukuhaaran tai jonkun sen henkilön tai tapahtuman tarina. Ne sitten julkaistaisiin, mahdollisesti yhteisessä kirjassa, mutta jos se jää haaveeksi, niin seuran kotisivuilla ainakin. Yhtenäiseen sisältöön ja formaattiin ei tuossa olisi varmaankaan mahdollista pyrkiä, mutta aineksia 10-15 sivun tarinaan löytyy kyllä jokaisesta kohteesta. Sukukirjoja – kovakantisiakin – on suomenmaa tulvillaan, ehkäpä mekin pystyisimme sellaisen jälkipolville tuottamaan, vaikka paljon muistitietoa on jo mennytkin manan majoille.

Asia jäi minun selvitettäväkseni tämän vuoden aikana, ja laitan pallon pyörimään tällä kirjeellä. Jos koette tämän tarpeelliseksi ja omalta osaltanne haluatte olla mukana, niin ottakaa saman tien reippaasti yhteyttä. Kun otin asian esiin, niin sitouduin samalla siihen, että ”juoksisin homman kokoon”, eli keräisin materiaalin, haastattelisin ja kirjoittaisin alustavat tekstit, joskin erinomaista olisi, jos vapaaehtoisia apulaisia ilmoittautuisi.

Seuran taloudellinen asema on vakaa. Jos kirjaprojekti käynnistyy, niin rahaahan siihenkin tarvitaan, vaikka kirjaa sitten myytäisiinkin, omakustannushintaan. Tukimaksut, vaikkapa kymppi tai pari vuodessa, ovat kovasti tervetulleita seuran tilille **FI23 1045 3500 1612 85**.

Huomioita keväisestä Suomesta

Suomen satavuotinen itsenäisyyden ja vuoden 1918 sisällissodan muistaminen eri tavoin ovat synnyttäneet aivan valtavan määrän sekä tapahtumia että kirjallisuutta, joissa asioita tarkastellaan analyttisesti ja ymmärtäen. Tiedon puute ei enää ole esteenä vuosien 1917-1918 kokonaiskuvalle, joka on brutaali ja rosoinen, suurelta osin sattumienkin summa, mutta kuitenkin ymmärrettävä, kun sitä katsoo useammasta näkökulmasta, eurooppalaista taustaa vasten. Suomelle olisi voinut käydä hyvin paljon huonomminkin, Saksan tai Venäjän vasallina, mutta pääsimme kuin pääsimmekin lopulta sopivan etäälle molemmista.

Sipilän hallitus näyttää lopulta onnistuvan useimmissa Suomen talouden vakauttamista koskevissa tavoitteissaan, kansainvälisen talouden suosiollisella tuella. Omiakin päätöksiä uskallettiin tehdä, hyviä ja huonompia, mutta kokonaisuutena ne näyttävät tukevan talouden elpymistä. Ylpistymiseen ei kuitenkaan ole aihetta, sillä vuoden 2008 tuotannon tasoa Suomessa ei ole vielä kukaan saavutettu, siihen päästään vasta tänä vuonna. Tästä huolimatta kannattaa iloita siitä, että Suomeen, erityisesti kasvukeskuksiin investoidaan tällä hetkellä reippaasti, mikä on parantanut myös työllisyyttä. Useilla aloilla ja alueilla työvoimapula

hidastaa jo tahtia. Tilaa Suomeen soveltuville uusille tuotteille saattaa synnyttää esimerkiksi muovituotteiden käytön rajoittaminen Euroopassa ja Kiinan sulkeminen ovensa kierrätysmuovilta. Puustahan pystytään tuottamaan luonnolle haitallisen muodin korvikkeita, mutta ne eivät ole levinneet korkeamman hinnan takia.

Vaikka talous porskuttaa, niin Sipilän-Orpon hallitus horjuu kannatus- ja uskottavuuskriisissä, lähestyvien vaalien ja sote -kompuroinnin seurauksena. Viimeisimpänä ongelmana soten tielle on noussut ylikireä menoleikkuri, jota tuleville maakunnille tarjotaan. Vastaavanlaista ”ylikireää” budjetointia on kokeiltu eri puolilla Eurooppaa, hyvin vaatimattomin tuloksin. Heti kun lehdistö alkaa kirjoitella sairaaloiden ja klinikoiden ongelmista, tiukkuus on vaihtunut ”pehmeudeksi”, koska terveydenhuolto on myös poliittisesti erittäin herkkää aluetta. Tautihan iskee usein arvaamattomasti, yhtä lailla rikkaaseen kuin köyhään kansalaiseen ja äänestäjään, ja hyvin usein on kysymys vakavista asioista, jopa elämästä ja kuolemasta.

Terveydenhuollon toimiala on sellainen, että hoidon tarve ja mahdollisuudet ovat aina suurempia kuin käytettävissä olevat taloudelliset mahdollisuudet, joten asiantunteva kontrolli hoitoon pääsulle tarvitaan. Jos hoitoon pääsyn kontrollia ei olisi, niin koulutus, kulttuuri, turvallisuus ja muut yhteiskunnan tarpeelliset tehtävät jäisivät ”linnun osille” julkisista varoista. Tähän saakka hoitoon pääsyn arviointi ja kontrolli on toiminut Suomessa varsin hyvin, kun perusterveydenhuollon ja päivystysten lääkärit toimiva ”portinvartijoina”, jotka asettavat potilaat hoidon lääketieteellisen tarpeen mukaiseen jonoon.

Valinnanvapausideologia nostaa hoidon tarpeeseen perustuvan arvion rinnalle potilaan oman halun saada palveluja. Tämä kuulostaa kauniilta ja tavoiteltavalta, näinhän parturissa, huoltoasemalla ja kaupassakin toimitaan. Terveydenhuollossa se lähtökohtaisesti avaa rahapussin nyörit, johtaen nopeasti joko kustannusten reippaaseen kasvuun, palvelujen vähentämiseen niiltä heikompiosaisilta, jotka eivät osaa vaatia tai haluta, ja potilaiden palvelumaksujen nousuun. Näistä syistä julkisen terveydenhuollon piirissä toimivat asiantuntijat ovat tukeneet sote uudistusta yleisesti, mutta varsin yksimielisesti kritisoinet ja vastustaneet soten tätä osaa, vaatien vähintään sen jaksottamista ja lykkäämistä. Lähiviikkoina nähdään, miten ”äijäien”, Sipilän ja Orpon, käy.

Hyvät sukulaiset ja ystävät

Elämme talvisen talvenkuumaa kevättä ja alkukesää, joka on houkuttanut ulos luontoon, kevättöihin ja rentoutumaan, kukin tavallaan. Optimisti toivoo ja uskoo, että lämpö ja aurinkoisuus jatkuisi pitkälle syksyyn. Pessimisti, varsinkin jos hänellä on peltoja kasvamassa tai tilkku kasvimaata, on jo huolestunut kuivuudesta, katselee taivaalle ja sääennustuksiin, odottaen sekä toivoen virkistävää ja viilentävää sadetta, toteaahan vanha sanontakin, että *kaikki mikä sataa ennen juhannusta, sataa laariin.*

Olisin kovin kiitollinen, jos saisin palautetta tästä kirjeestä, ja vastauksia edellä esillä olleisiin asioihin.

Hyvää, toivon mukaan huoletonta kesää !

Alpo

alpo.karila@gmail.com

+358 50 528 2317

Aamulehti 30.3.2018

"Olin avioerolapsi ja paini oli minulle pelastus" – Painiliiton puheenjohtaja toivoo painisalista modernia turvasatamaa

Tuomo Karilan mukaan painin on itse ansaittava paikkansa.

[Painiliiton puheenjohtaja Tuomo Karila on halukas uudistamaan suomalaista painikenttää kautta linjan.](#)

Painiliiton puheenjohtajana vuoden alusta toiminut tohtori **Tuomo Karila** sanoo, että painijoita ei tarvitse hyysätä eikä painijan päätä tarvitse liikaa silitellä.

–Painin on itse ansaittava paikkansa urheilun kentässä ja koko yhteiskunnassa. Painijan on oltava aktiivinen paitsi matolla, myös maton ulkopuolella, Karila painottaa.

Agraarikauden ja myös jälleenrakennuksen Suomeen paini passasi luontaisesti. Nykyisessä sirpaleisessa ajassa paini ikään kuin painii samanlaisten haasteiden edessä kuin moni muu urheilu.

–Painin on tultava vahvemmin nykyaikaan. Tarve uudistamiseen on olemassa. Uudistamiseen on ryhdyttävä kautta linjan, aina tiedottamista ja näkyvyyttä myöten, Karila sanoo.

Karila haluaa, että painisali on turvasatama.

–Ketään ei saa salilla sortaa eikä kiusata. Salin pitää olla kuin pyhättö. Totuus on, että painiin kuten myös vaikkapa nyrkkeilyyn on aina tullut väkeä hyvin monenlaisista taustoista. Kaikki eivät ole ehjästä kodista, en ollut minäkään aloittaessani painin 12-vuotiaana. Olin avioerolapsi ja paini oli ainakin minulle pelastus, Karila sanoo.

Mittava menestyslista

Suomen painilla on mittava saavutusten lista.

–Kun huomioidaan myös nuorten eri ikäluokissa hankkimat mitalit, niin suomalaispainijat ovat saavuttaneet peräti 450 arvokisamitalia, Karila puhuu.

Noiden mitalien arvo nousee entisestään, kun muistaa, että maapallollamme painia harjoitetaan noin 180 valtiossa.

[Karila \(vas.\) oli menestynyt painija itsekkin. Tässä painikaverina olympiamitalisti Harri Koskela.](#)

Karila oli painijana menestyksekkäs itsekkin. Hän pystyi aikuisten sarjoissa painimaan MM-hopeaa ja kahdesti EM-hopeaa. Karila toteaa, että ei omasta urheilumenestyksestä ole ainakaan haittaa silloin kun liikkuu urheilun eri ympyröissä.

Olympialaisissa Karila on ollut paitsi painijana, myös painijoukkueen lääkärinä. Kokonaisuutena tuo on ollut kätevää, sillä lääkärin toimen ohella Karila on voinut sparrata olympiajoukkueen painijoita.

Painin tuntemus ei ole yhtä hyvää kaikkialla maassa.

–Jossain Lapualla ja Ilmajoella valtaosa asukkaista tietää mitä paini on. Mutta jos kysyisimme painista vaikka Helsingin Punavuoressa, niin veikkaanpa että vain noin viisi prosenttia vastaantulijoista pystyy kertomaan painista. Ehkä painikäsitteitä tai painisanontoja irralleen otettuna tiedetään. Moni lienee kuullut vaikkapa painitermin niskalenkki, mutta ei välttämättä tiedä miten se tehdään – eikä osaa yhdistää sitä painiin, Karila sanoo.

